

ΛΟΓΙΚΗ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Διδακτική Μεθοδολογία:

Ο σχεδιασμός του κάθε μαθήματος Λογικής-Φιλοσοφίας πρέπει να έχει ως γνώμονα τους «Δείκτες Επιτυχίας» και τους «Δείκτες Επάρκειας» των «Επιμέρους Θεματικών Ενοτήτων». Η φύση του μαθήματος προϋποθέτει, εξ' ορισμού, μία διαφορετική σχέση αλλά και θέση εκπαιδευτικού και μαθητή/τριας στο επικοινωνιακό πλαίσιο που ορίζουν οι επιμέρους διδασκαλίες. Ακολουθώντας, κατά βάση, τη σωκρατική-μαιευτική μέθοδο διδασκαλίας ο/η εκπαιδευτικός στοχεύει, πρωτίστως, στην εκδίπλωση της σκέψης του/της μαθητή/τριας και στην αποκάλυψη του φύσει ενυπάρχοντος περιεχομένου. Ο/Η μαθητής/τρια αναγνωρίζεται και αντιμετωπίζεται ως οντότητα, ως πρόσωπο και ως αξία του/της οποίου/οποίας η ικανότητα της σκέψης πρέπει να χειραφετηθεί και να διευρυνθεί. Συνεπώς, η διδασκαλία δομείται στη συζήτηση, στη βάση εισαγωγικών, κυρίως, ερωτημάτων που λειτουργούν εναυσματικά για την περαιτέρω ανάπτυξη των νοηματικών αξόνων της κάθε «Θεματικής Ενότητας».

Είναι προφανές ότι η μονολιθική οργάνωση της τάξης και η ευθεία μετάδοση γνώσεων, στάσεων και αξιών δεν μπορεί να συμβάλει στην απόκτηση κομβικών δεξιοτήτων, όπως η κριτική σκέψη και η κριτική αυτοδυναμία των μαθητών/τριών. Τα φιλοσοφικά κείμενα, ως πρωτογενείς πηγές, έχουν κεντρικό ρόλο στη δόμηση της διδασκαλίας, αφού δίνουν το έναυσμα για το ξεδίπλωμα των ουσιαστικότερων εννοιών του εκάστοτε μαθήματος και το άνοιγμα των φιλοσοφικών εννοιών προς την κοινωνική και πολιτισμική πραγματικότητα, προσφέροντας ταυτόχρονα τις αναγκαίες πυρηνικές γνώσεις.

Οι μαθητές/τριες διαλέγονται με τα φιλοσοφικά κείμενα ακολουθώντας τη συστηματικότητα του φιλοσοφικού στοχασμού. Η τριβή με τα κείμενα, η απορία, ο διάλογος, η συζήτηση, η λογική και το επιχείρημα επανέρχονται στο επικοινωνιακό πλαίσιο κάθε διδακτικής πράξης, καλλιεργώντας έτσι τις δεξιότητες του «σιέπτεσθαι» και του «αρίνειν», δεξιότητες που καθίστανται αναγκαίες για κάθε πτυχή του βίου, του πολιτισμού και της επιστήμης. Ο/Η εκπαιδευτικός καλείται να αποφύγει τον ρητορικό σχολαστισμό και τη μετάδοση γνώσεων ξεκομμένων από το ιστορικό και κοινωνικό γίνεσθαι των μαθητών/τριών. Η φιλοσοφική ενασχόληση έχει ως στόχο τη σύνθεση της θεωρητικής γνώσης με την πράξη – όπως παρατηρεί ο Αριστοτέλης – για να μάθουμε απλώς τι είναι αρετή, αλλά για να γίνουμε ενάρετοι (*Ηθικά Νικομάχεια* 1103b26-28).

Οι μεθοδολογικές προσεγγίσεις των εκπαιδευτικών, που καλούνται να διδάξουν το μάθημα Λογικής-Φιλοσοφίας, θα πρέπει να στοχεύουν – μέσα στο πλαίσιο των «Δεικτών Επιτυχίας» και των «Δεικτών Επάρκειας» του κάθε μαθήματος – στην υπέρβαση των στερεότυπων αντιλήψεων και των σύγχρονων μύθων, ακολουθώντας έτσι τις πηγές και τις απαρχές της φιλοσοφικής σκέψης, όπως αποτυπώνεται στην προσωκρατική Φιλοσοφία: ως αναζήτηση της αλήθειας και υπέρβαση της πλάνης και της μυθολογικά θεμελιωμένης παράδοσης.